ఒకరాత్రి..!! విజయవాడ జంక్షన్‌లో జీవితంలో రెండోసారి రైలు తప్పిపోయిన రేషన్ గుమాస్తా `చంద్రుడు` బతుకు మబ్బు తెరల్లో పారాడుతున్న కథ!

మధ్య మధ్య ఫ్లాష్ బాక్‌ల కలనేతతో కొంగ్రొత్త పద గుంభనలతో అల్లిన భావబంధుర మనోవైజ్ఞానిక నవల..!

రచనాకాలం: 1970

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ తరువాయి..)

6

హిగ్గిన్ బాదమ్స్‌స్టాలు దగ్గర ఖద్దరు బట్టలు కట్టుకున ఒకాయన పుస్తకం తిరగేస్తున్నాడు. రూపంలోనూ, ధోరణిలోనూ అన్నిటా మంత్రికి ఉండవలసిన లక్షణాలన్నిటితోనూ ఉన్నాడు. వదులుగా ఖద్దరులాల్చీ, నేలకి జీరాడేటట్టు పంచె కట్టుకున్నాడు. చేతిలో ఖరీదయిన సిగరెట్టు టిన్ను.

దూరాన సిమెంటు బెంచీమీద కూచున్న తెల్లచీర నల్లమ్మాయిని పుస్తకం మధ్యనుంచి మధ్య మధ్య గమనిస్తున్నాడు - ఖద్దరు మనిషి. తెల్లచీర కట్టుకున్న నల్ల అమ్మాయి తెల్లటిమల్లెపువ్వులు పెట్టుకుంది. నల్లటి కళ్ళని అటూ ఇటూ తిపుతోంది. మధ్య మధ్య తెల్లని పళ్ళు కనిపించేలాగ నవ్వుతోంది. నల్లటి జాకెట్టు తొడుక్కుంది. తెల్లటి ప్లాస్టిక్ జోళ్ళు వేసుకుంది. ఆమె బుగ్గమీద నల్లటి పుట్టుమచ్చ ఉంది. ఆమె ముఖంలో తెల్లటి స్వచ్ఛమయిన అమాయకత్వం ఉంది. ఆమెని చూస్తున ఖద్దరుమనిషి కళ్ళల్లో నల్లటి కోరిక ఉంది. తెల్లటి జేబులనిండా రంగురంగుల రూపాయల నోట్లు కనిపిస్తున్నాయి. కనిపించేటట్టు రూపాయలు జేబుల్లో నింపుకున్నాడు.

ఇనపస్థంభానికి నిలబడి పేపరు చదువుతున్న చంద్రుడికి ఇదంతా చూచాయగా అర్థమవుతూనే ఉంది. అతని కర్థమవుతున్నట్టు తెల్లచీర నల్ల అమ్మాయికీ అర్థమయినట్టుంది

మరో ఇరవై నిముషాల్లో సదరన్ ఎక్స్‌ప్రెస్ వస్తుందని బండ గొంతు నిద్రమత్తుతో ప్రకటించింది. రైలు వచ్చే గంటమాత్రం మరి పది నిముషాలకే మోగింది. ఫ్లాట్ ఫారమ్ మీద అర్థరాత్రి మళ్ళీ అర్థాంతరంగా మేల్కొంది.

ఇంతలో ఏమయిందో ఏమో నల్లచీర తెల్లమ్మాయి - చరచరా చంద్రుడి దగ్గరికి వచ్చి, "చూడు బాబూ, ఎంత పెద్దోళ్ళకీ బుద్దులు ఎలాగుంటాయో? ఆ ముసలాడు నా వేపు కొరకొరా ఎలా చూస్తున్నాడో?" అంది, ఖద్దరు మనిషికి వినిపించేలాగే. ఆ మాటలు అర్థమయినట్టు చంద్రుడి దృష్టికి అడ్డంగా పుస్తకం తిప్పుకున్నాడు.

"చూశారా?" అన్నట్టు ఆ పిల్ల నవ్వి, దూరంగా పోయి నిలబడింది.

స్త్రీ విషయంలో మానవస్వభావం ఎటువంటి మగతల్లోనైనా పడే అవకాశం ఉంది. చంద్రుడికి ఆ ఖద్దరు మనిషిలోని వ్యామోహానికి నవ్వొచ్చింది.

ఈలోగా ఫ్లాట్ ఫారమ్ చివరినుంచి దద్దరిల్లే శబ్దంతో రైలు స్టేషనులోకి చొచ్చుకు వస్తోంది.

రైలు ఆగిందే తడవుగా శత్రువు బారినుంచి పారిపోతున్న వాళ్ళలాగ పరుగెత్తుతున్నారు ప్రయాణికులు. చంద్రుడు ఎవరినో వెదుకుతున్నట్టు రైలంతా తిరిగాడు. సగం మంది లోపల నిద్రపోతున్నారు. కొందరు అపుడే తెల్లవారిపోయినట్టు ఫలహారాలు చేస్తున్నారు. ఆకలికీ, నిద్రకీ వేళలేదేమో మరి! మూడో తరగతి కంపార్ట్‌మెంట్ దగ్గర మూగపిల్ల డబ్బులు అడుగుతోంది. చిరిగిన జాకెట్టు, మాసికలు వేసిన పరికిణీ వేసుకుంది దాదాపు పన్నెండేళ్ళున్నాయి. అందంగా ఉంది. అంత అందమయిన పిల్లకి మూగతనం చాలా క్రూరమయిన అవలక్షణంగా కనిపించింది. ఇచ్చిన వాళ్ళు డబ్బులు ఇస్తున్నారు. ఆ అమ్మాయి కంపార్టుమెంటునుంచి కంపార్టుమెంటుకు మారుతూ వెళుతోంది.

ఖద్దరు మనిషి ఇరవై ఏళ్ళ అమ్మాయిని ఫస్ట్‌క్లాసు కంపార్ట్‌మెంటులోంచి దింపుతున్నాడు. వెనక ఓ కళ్ళజోడబ్బాయి - మనవడు కాబోలు. కూతుర్ని తీసుకువెళ్ళడానికి వచ్చిన ముసలాయనకి తెల్లచీర నల్లమ్మాయిని చూడడం ఒక ఆటవిడుపు. నవ్వొచ్చింది చంద్రుడికి. ఆ అమ్మాయి మంచిపిల్ల కనక సరిపోయింది.

పరాకుగా నడుస్తూ నడుస్తూ ఎవరో నలభై అయిదేళ్ళావిడని కొట్టుకోబోయాడు. తప్పుకుపోతూవుంటే ఆవిడే పలకరించింది.

తన పేరు జ్ఞాపకం చేసుకోవడానికి ఎంతో యాతన పడుతున్నాడు -

"మీ పేరు - రామ.. రామచంద్రుడు కదూ?"

తెల్లబోయాడు చంద్రుడు ఆవిడెవరో అర్థంకాక.

"పార్వతమ్మగారి అబ్బాయి?" మళ్ళీ అడిగింది ఆవిడ. పక్కనే మరో పన్నెండేళ్ళ అమ్మాయి ఉంది.

"మీరు..?"

"నేను అనంతాచార్యులుగారి అమ్మాయిని. నాకు మీ అమ్మగారే మొదటి సంగీత పాఠం చెప్పారు. నా పేరు కృష్ణవేణి" అంది ఆవిడ. ఆ పేరు, అలాంటి ముఖం ఎక్కడో చూసిన గుర్తు.

లుంగీ కట్టుకున్న ముసలాయన ఎవరో పక్కకి వచ్చి నిలబడ్డాడు. భర్తని పరిచయం చేసింది కృష్ణవేణి.

"ఇవాళ నేనింతదాన్ని కావడానికి వీళ్ళ అమ్మగారే కారణం - నాకు మొదట సంగీతం నేర్పింది ఆవిడే" అంది. ఆమె ముఖంలో తన్మయత, చిత్తశుద్ధీ చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు చంద్రుడు.

"మిమ్మల్నెక్కడో చూసినట్టుంది," అన్నాడు తికమకగా. నవ్వింది. "నన్నుమీరు చూసినా గుర్తుంచుకోలేరు. అప్పటికి మీరు చాలా చిన్నవారు. మీ కోలముఖం, నుదిటిమీద దెబ్బ చూసి మిమ్మల్ని పోల్చుకున్నాను. నా గొంతు మీరు వినివుంటారు. నేను రేడియోలో పాడుతుంటాను."

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. ఆమెని చూడలేదు. గొంతు విన్నాడు ఎక్కడో ఫోటో చూసినా చూసి ఉండవచ్చు.

"మీ అమ్మగారు రెండేళ్ళు సంగీతం చెప్పారు. తరువాత పెళ్ళయి మా ఆయనతో మద్రాసు వచ్చేశాను. మళ్ళీ సాధన చేశాను. ఎంత పెద్దదాన్నయినా మీ అమ్మగారిని మాత్రం మరిచిపోలేను" అంటూ తల్లిని గూర్చి ఒకటే ప్రశ్నలు వేసింది.

చంద్రుడికి ఆమెను చూస్తుంటే కళ్ళనీళ్ళు వచ్చాయి. *ఒక మారు మూల పల్లెటూరిలో ముప్పై సంవత్సరాల క్రితం ఒకావిడ తన పొట్టకూటికి చేసిన పనికి సత్ఫలితంగా కృష్ణవేణమ్మ కనిపించిందతనికి.*

ఎవరో ఎక్కడో ఎప్పుడో ఏదో మంచి పని చేస్తారు. అది అప్పటికి మంచిదని అనిపించకపోవచ్చు. ఆ మంచి పనికి ప్రతిధ్వని మరేదో చోట - మరేదో రూపంతో మరెప్పుడో దర్శనమిస్తుంది.

ప్లాటుఫారం చివరివరకూ తనను నడిపించి మాట్లాడుతూ ఉంది కృష్ణవేణమ్మ. ఆమెకి చాలా పరపతి ఉన్నట్టు ఆమెను తీసుకువెళ్ళడానికి వచ్చిన చాలామందిని చూస్తూ గ్రహించాడు చంద్రుడు.

"విజయవాడలో సాయంకాలం కచ్చేరీ చేస్తున్నాను. వస్తారా?" అందామె ఆశగా.

పరిస్థితి చెప్పాడు. ఆమె కళ్ళల్లో ఆశాభంగానికి అతని మనస్సు కలుకుమంది. వెళుతూ వెళుతూ అతని రెండుచేతులూ పట్టుకుని కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అయివెళ్ళింది.

ఒక మంచి చేసినవాడిదే కాదు; పుచ్చుకునే వ్యక్తి ఔదార్యంలోనూ ఆ 'పని'కి రాణింపు వస్తుంది.

అన్నాళ్ళ తర్వాత అప్రయత్నంగా అలా తల్లి గుర్తురావడంతో మనస్సు అలోడితమయింది. మెట్ల దగర అలాగే చాలాసేపు నిలబడిపోయాడు.

చాలామంది తనని దాటి ఊళ్ళోకి వెళుతున్నారు. రంగు చీరెలు, తెల్ల చొక్కాలు, కావి పంచెలు, కాషాయ వస్త్రాలు, మర కూజాలూ, మల్లెపువ్వులూ, కావిడ బిందెలూ, కాయగూరలూ - అన్నీ వరసగా మెట్లెక్కుతున్నాయి. ఇద్దరు పోలీసులు ఒక అమ్మాయిని తమ మధ్య నడిపించుకు వెళుతున్నారు. తెల్లచీర నల్ల అమ్మాయిని పోలిక పట్టి దిమ్మెరపోయాడు చంద్రుడు.

తొందరపడి, "ఏం జరిగింది? ఆ అమ్మాయి ఏం చేసింది?" అని అడిగాడు ఒక పోలీసుని.

పోలీసు లిద్దరూ ఆశ్చర్యపోయారు. అంతకుమించి నల్లమ్మాయి నివ్వెరపోయింది. ఆ ప్రశ్న విన్న ఇద్దరు ప్రయాణికులు నవ్వుకుంటూ ముందుకు పోయారు.

"ఏం బాబూ? ఈ గుంట మీకూ ఎర వేసిందా?" అన్నాడో కానిస్టేబులు. "వీళ్ళతో ఛస్తున్నాం. ఎంత కట్టుదిట్టం చేసినా ఎలాగో దూసుకువస్తారు ముండలు. మా ప్రాణాలు తోడేస్తారు" అన్నాడు రెండో కానిస్టేబులు, "పద" అని వీపు మీద చెయ్యేసి ఆ అమ్మాయిని తోస్తూ. అలాంటి సానుభూతికి ఎలా కృతజ్ఞత చెప్పాలో తెలీక అలవాటయిన అలరినవ్వే చంద్రుడిపై గిరాటేసి మెట్లెక్కి వెళ్ళిపోయింది నల్లమ్మాయి.

పోలీసులకి తీసుకెళ్ళడం లాగే, ఆమెకి పట్టుబడడం అలవాటయిన దానిలాగ - ముగ్గురు ముచ్చటగా నడిచిపోయారు.

చంద్రుడు బిక్క చచ్చిపోయాడు ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తూ.

7

అవి విశాఖపట్నంలో బాంబులు పడ్డ రోజులు.

చంద్రుడు మసిబారి, పొగచూరి, మనుషుల మనస్సుల్లాగే దిగులుబారిన రోజులు.

విశాఖపట్నం నుంచి చాలామంది వెళ్ళిపోయారు. కొందరు పారిపోయారు. ఆ సందర్భంలో ఇక విశాఖపట్నం రావలసిన అవసరం రంగరాజుకి కనిపించలేదు. అప్పుడిక ఉన్న ఇంట్లోనే దీపం వెలిగించి, ఇల్లు చక్కబెట్టుకున్నాడు తెలివిగా.

చంద్రుడిని పనిలోంచి తీసేసిన గొడవ చిలికి చిలికి గాలివాన అయింది. అది తన పరువు ప్రతిష్టలకి సంబంధించిన విషయమని హంగుచేశాడు రంగరాజు. వలజ అతని ఆలస్యానికి కారణం చెప్పి తండ్రిముందే వెనకేసుకు రాబోతే - కాంతయ్యగారి ముందే కూతుర్ని ఎదరించాడు రంగరాజు. కాంతయ్యగారు తనవాదనని కాదనరన్న ధైర్యాన్ని పుంజుకున్నాకనే ఈ పని చేశాడు.

"పదిమంది మధ్య ఒక గుమాస్తాగాణ్ణి పొమ్మన్నాను అందరూ చూస్తున్నారు. ఇప్పుడు నన్ను కాదని వాణ్ణి పిలిస్తే - అది మీ ఔదార్యం కావచ్చు. కాని, నా అసమర్ధత అనికూడా అనిపించుకుంటుంది" అన్నాడు.

వలజ పట్టుపట్టింది. దెబ్బలాడింది. తండ్రిని జోక్యం చేసుకోమని పోరింది. కాంతయ్యగారికి ఆయాసం మరింత ఎక్కువయి ఉలక్క పలక్క కళ్ళుమూసుకున్నారు.

చివరికి తండ్రి చేయాల్సిన పని వలజ తనే చేసింది - ముఖం పక్కకు తిప్పి - "మీరు మాకు సాయం చేస్తున్నారు రంగరాజుగారూ! అందుకు మా థాంక్స్. కాని, మా నాన్నగారే ఈ హోలు ప్రొప్రయిటర్. మాకు ఆ మనిషి కావాలి. అతను నలుగురిలాంటి ఉద్యోగి కాదు. అతనికి కొంత ఉపకారం చేయాలి కనక ఏదో కారణాన్ని ఆ విధంగా కల్పించాం. అతణ్ణి ఉద్యోగంలోంచి తియ్యడానికి వీల్లేదు" అంది.

రంగరాజు బిత్తరపోయాడు. ఆమె అంతగా ఎదిరించగలదనుకోలేదు. ఆ మాటలంటున్నప్పుడు కోపంతో. రోషంతో ఎగిరిపడే ఆమె ముక్కుపుటాలని చూసి - ఆమె ఎంత అందంగా ఉందా అనుకున్నాడు. ***పడుకుని పాకే వానపాముకంటే బుసకొట్టే తాచు అందం ఠీవిగా, బిగువుగా ఉంటుంది.*** ఆడిస్తే ఇలాంటి త్రాచునే ఆడించాలి.

అంతలో చిరునవ్వు నవ్వి, తల పంకించి, "ఈ ప్రపంచంలో కొన్ని పద్ధతులూ, కట్టుబాట్లూ లేకపోతే బ్రతకలేం వలజగారూ! మీ దృష్టిలో నేను చినవాణ్ణి కావచ్చు. కాని, నన్ను ఆ కుర్చీలో కూచోనంతకాలం నాకు పెద్దరికం ఇవ్వడం మీకే గౌరవం. చంద్రుడు గొప్పవాడే కావచ్చు. అంత గొప్పవాడయినప్పుడు అతణ్ణి చూసే రీతిగానే చూడాలి," అన్నాడు. అతను చెప్పిన చంద్రుడు ఉద్యోగం తీసేసిన చంద్రుడు కాదు. ఎక్కడో ఆకాశం మీద ఉండే చంద్రుడు. ఈ చంద్రుడిని గురించి మాట్లాడవలసిన అగత్యం కూడా లేదని అతని ఉద్దేశం.

ఇప్పుడు - తిరగబడతాడనుకున్న రంగరాజు - చిరునవ్వుతో తన మాటల్ని తీసుకునేసరికి నిజంగానే నిర్ఘాంతపోయింది వలజ. ఈ పాముకి - ఈ నాగస్వరం కొత్త! అందుకని అందంగా తలపంకించింది.

"మీకు అతణ్ణి ఉంచుకోవడం ఇష్టమయితే మధ్య నే నెవణ్ణి? ఉంచండి. నేను ఈ సాకు మీద ఈ పని మానుకుపోయి మీ నాన్నగారి ఆరోగ్యాన్ని, మీ వ్యాపారాన్నీ భంగపరచడం నా కిష్టంలేదు" అనేసి వెళ్ళిపోయాడు.

కాంతయ్యగారు బ్రహ్మానందభరితులయిపోయారు. కూతురి స్నేహానికి తన వ్యాపారానికి మధ్య వచ్చిన సంఘర్షణ అంత సులువుగా విడిపోయినందుకు సంతోషంతో ఉక్కిరి బిక్కిరయి మరింత ఆయాసాన్ని తెచ్చుకున్నారు.

ఇంతకీ - వలజ మరింత విస్మితురాలయింది. ***దుర్మార్గుడిలోనయినా ఔదార్యం అందంగానే కనిపిస్తుంది.*** అంత ఠీవయిన మనిషిలో అంత సహనం ఎంతో నిండుగా తోచింది. ఆయన వ్యక్తిత్వం మరింత సజీవంగా కనిపించింది వలజకి.

అంతేకాదు - తన సహనంతో ఆమె దృష్టిలో రంగరాజు మరో మెట్టు ఎక్కిపోయాడు. స్థాయిలో చంద్రుడు ఒక మెట్టుకిందవాడేనన్న జ్ఞాపకాన్ని బలంగా గుర్తువేశాడు. ఇదివరకు ఈ మంచినీటి చెరువులో ఒక రంగు చేప మాత్రమే ఉండేది. ఇప్పుడు మరో కొత్త చేప రంగు రంగుల చేప చోటుచేసుకుంది.

ఆ తర్వాత, మరెప్పుడూ చంద్రుడిపట్ల అంత ఇదిగా ప్రవర్తించలేదు రంగరాజు, చాలా సందర్భాలలో - అది అసందర్భమయినా "చంద్రుడిని పిలుద్దామా?" అని ఆమెతో అని - "ఇప్పుడెందుకులెండి," అని ఆమెతోనే అనిపించాడు. అలా ఆమె అన్నప్పుడు చిరునవ్వు నవ్వి - ఆ అభిప్రాయం ఆమెకే అందంగా, హుందాగా కనిపించేటట్టు చేశాడు.

మామిడితోటలోకి వలజ వచ్చినప్పుడల్లా ఇదివరకులాగ కుర్చీలో కూచుని ఆమెను చూస్తుండడం కాక, ఆమెతో చెట్ల మధ్య పచార్లు చెయ్యడం అలవాటు చేసుకున్నాడు. పరువంలో ఉన్నకాయల్ని ఆమె కోయబోతున్నప్పుడు - ఆమె భుజాన్ని సాయంచేసుకుని - చేతకాని పనిని - ఆమెకోసం చేసిపెడుతున్నట్టు ప్రదర్శించి కోసి, వీలయితే ఓ చిన్న దెబ్బ తగిలించుకుని - ఆమె సాయాన్ని ఓ అరగంట పొందటం అతనికి కొత్తేమీ కాదు.

ఆ సందర్భంలో ఆమె రాసుకున్న లవండరు వాసనా, రెండుగా విడిపోయిన జడల విసురూ, చెవికింద పుట్టుమచ్చ సోయగం - అన్నీ దగ్గరగా చూశాడు. అలాంటప్పుడే ఆమెకి ప్రేమకీ, జాలికీ ఉన్న తేడా అర్ధమయేటట్టు చెప్పక చెప్పాడు. చంద్రుడితోటి సాన్నిహిత్యానికి 'జాలి' అని, తనతోటి దగ్గరతనానికి 'ప్రేమ' అని గుర్తులు పెట్టించాడు ఆమె మనస్సులో.

ఆ గుర్తులు మాసిపోకుండా అయిదారుసార్లు గుర్రబ్బగ్గీమీద తిప్పాడు. ఒకసారి, గుర్రబ్బగ్గీ ప్రయాణంలో ఊరికి దూరంగా, ఒక సజావయిన కష్టాన్ని సృష్టించి - ఆ రాత్రి దగ్గర్లో ఉన్న పాకలో ఉండక తప్పని పరిస్థితిని కలిపించాడు. అప్పుడు తను చాలా పెద్దమనిషిలాగ, ఆమె ఓ వనదేవతలాగ ప్రవర్తించి ఆమెలోని, "మాడరన్ డెలికెసీస్"ని 'టికిల్' చేశాడు.

ఓ పండుగకి వలజ దగ్గరగా ఉండగా చంద్రుడిని తన గదికి పిలిపించి రెండునెలల జీతం బోనసుగా ఇప్పించాడు. ఆ ఆలోచనకే వలజ పొంగిపోయి "యు ఆర్ లవ్ లీ!" అంది రంగరాజుతో.

చంద్రుడూ చాలా సంతోషించాడు. అతనికి సంబంధించినంతవరకూ ఈ ప్రపంచంలో ఏమీ మార్పులేదు. వలజ తనని ఇదివరకులాగే పలకరిస్తోంది. రోజూ ఇదివరకులాగే తెల్లవారుతోంది. పొద్దుపోతోంది. ఇప్పుడప్పుడు కాంతయ్యగారు వచ్చి హాలు దగ్గర సాయంకాలం వేళల్లో కూర్చుంటున్నారు. ఆయనా చంద్రుడిని ఆదరంగా పలకరిస్తున్నారు.

వలజకి ఏదో త్రోవ తెలిసిన రోడ్డు మీద ప్రయాణం చేస్తున్న ఉత్సాహం ప్రబలింది. ఓసారి, రిజిస్టర్డ్ పోస్టులో బెంగుళూరునుంచి రెండు జరీచీరలు ఆమెకోసం తెప్పించాడు రంగరాజు. ఆ చీరలు చూసి పొంగిపోయి కావలించుకునంత పనిచేసింది వలజ. ఆమెలోని 'వానిటీస్'కి ఆ విధంగా అందమయిన రూపం దిద్దాడు రంగరాజు. ఆమె కోరికలు అంత చక్కగా ఆచరణలో సాధ్యమవుతాయని ఎప్పటికప్పుడు సూచించాడు.

ఇక తుపాకీ పేలడానికి మీటకి చెయ్యి తగిలితే చాలునని అర్ధమయాక, ఓ రోజు హఠాత్తుగా కాంతయ్యగారి ఇంటిలో ప్రత్యక్షమయి, అర్జంటుగా మద్రాసు వెళ్ళాలని చెప్పాడు. ఆ రోజుల్లోనే రంగరాజుకి మంచి సినిమాకథలు అల్లడం తెలుసు. ఈ ప్రేమకథలో ఆడది తొందర పడాలంటే - ఎక్కడో మరో ఆడది కనిపించాలి. ఆ ఇద్దరిమధ్యా ఈర్ష్య అంకురించాలి. అందువల్ల మద్రాసులో జబ్బుపడ్డ ఓ మేనకోడల్ని, ఆ అమ్మాయిని తాను పెళ్ళాడవలసిన బాధ్యతనీ సృష్టించాడు, కాంతయ్యగారు ఏమీకాదనలేక మద్రాసు పంపించారు.

వలజ నీరుకారిపోయింది ఆ కథకి. దిగులుగా భయం భయంగా అతణ్ణి పంపించింది. కాని, తన వెంటనే ఆమె ఆలోచనలు ప్రయాణం చేస్తున్నాయని తెలుసు రంగరాజుకి. అంతేకాదు - అతనివెంట మరి రెండురోజులకి ఒక బరువైన ఉత్తరం కూడా ప్రయాణం చేసి వచ్చింది. దానికి బేరింగు కట్టి పుచ్చుకుని - ఆరుపేజీలు ప్రేమని అరగంట సేపు చదివాడు. అసలు కవరు చించకుండానే దానిలోని కథనంతా పసిగట్టాడు, అతనూహించినట్టుగానే ఉత్తరంలో చంద్రుడున్నాడు. మేఘాలున్నాయి - మామిడితోపు ఉంది - మనస్సు ఉంది, కన్నీరుంది, తిరుగు జవాబుకి ఒక కవరు కూడా ఉంది.

రంగరాజుకి ప్రేమకథలు రాయడం చేతకాదు. అందుకని పొడి వాక్యాలతో చిన్న ఉత్తరం రాశాడు.

"ఇన్నాళ్ళూ మరి మీ మనస్సు నాకు చెప్పలేదేం? యూ సిల్లీ! మీ కోసం మా చెల్లెలి కూతుర్ని కాదంటున్నాను. దానికి మరో సంబంధం చేసే ఏర్పాట్లు పూర్తిచేసి వస్తాను. నా కోసం ఎదురుచూడు డార్లింగ్!" అన్నాడు ఉత్తరంలో.

మరి నెలరోజులకి రెండు కంచి పట్టుచీరలూ, ఒకలేడీ రిస్టువాచీ (స్మగుల్డ్) వలజకి తెచ్చి ఇచ్చి, ప్రతిఫలంగా ఆమె మనస్సునీ, కనీసం నలభైవేలయినా విలువచేసే కాంతయ్యగారి ఆస్తినీ చేజిక్కించుకున్నాడు.

చంద్రుడు పరువంలో ఉన్న యౌవనాన్ని, పరుగులు తీసే వయస్సునీ గుర్తుచేస్తాడు. ఆ వెలుగులో మరెవరో ఆ తియ్యదనాన్ని అనుభవిస్తారు. అయినా పైన చంద్రుడు చల్లగా, సంతోషిస్తూనే ఉంటాడు.

అలాగే చంద్రుడూ సంతోషించాడు ఆ పెళ్ళికి.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..

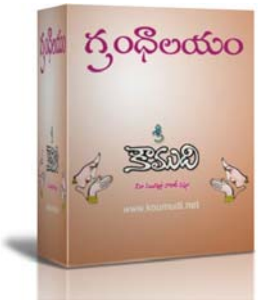

Click here to go to KOUMUDI Library